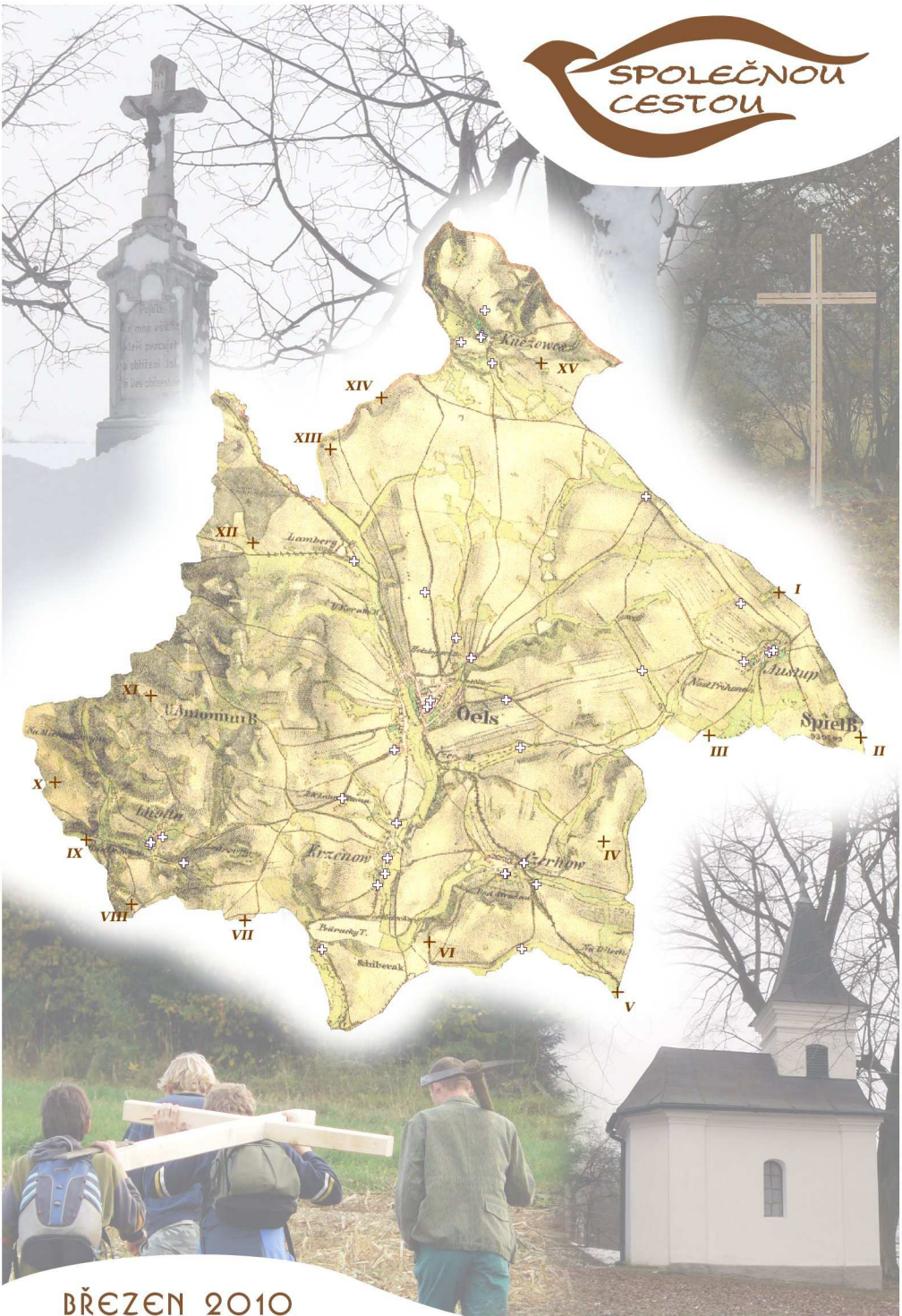

BŘEZEN 2010

1 Obsah

Úvodní slovo.....	2
Vzpomínáme na rodáky.....	3
Z farní kroniky	
Rok 1941 - pokračování (přepis farní kroniky).....	4
Rozhovor	5
Okénko pro nemocné (o. J. Šik)	7
Příspěvky ze života farnosti	
Advent	8
Betlém.....	8
4x Silvestr	9
Adorační den.....	13
TKS.....	14
Kaplice svorkovníkového kříže.....	15
Ples.....	16
Výlet do Kuřimi.....	18
Ze života farnosti	
Statistika.....	18
Hospodaření v roce 2009.....	19
Identita 20.....	21
Pozvánky.....	25
Svátosti a svátostiny.....	26
Lektoři.....	27

Mapa na obálce naznačuje místění křížů v krajině, ve které jsou zakresleny i stávající drobné sakrální objekty olešnické farnosti – těmto památkám a jejich příběhům bychom se chtěli v tomto roce i do budoucna více věnovat. Pátráme po podnětech rozvíjejících práci studentů boskovického gymnázia z konce minulého století obohacenou o znalosti pana Kintra (ve zpracování Jany Němečkové je k dispozici na webu a k nahlédnutí v kostele). Kdo ten který křížek postavil, kdy a proč, jaké další události jsou s ním spojené? A jaký význam má pro Vás osobně? Za (třebas částečné) odpovědi na podobné otázky bude rád a tyto shromažďuje Václav Plíhal

Pastorační příprava

Začátek doby postní byl nejen ve znamení popelce, kdy jsme sypaním popela na hlavu s výzvou: „Obrátte se a věřte evangeliu“ započali toto čtyřicetidenní období obnovení naší víry stejnou výzvou, jakou Pán Ježíš adresoval na počátku svého veřejného působení svým posluchačům, ale i výzvou našich biskupů stanovujících pastorační přípravu na rok 2013, kdy si budeme připomínat výročí 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje.

Cílem této dlouhodobé přípravy je také oživení a prohloubení naší víry. Biskupové nám připomněli, že křesťan nežije dva oddělené životy - život civilní a vedle toho život víry. Žijeme jeden celistvý život, který máme nechat prozářit a proniknout Duchem lásky, a tak se stát přesvědčivými křesťany. Teprve tehdy, kdy láskou prozářený a smysl dávající život promítneme do našeho okolí, přiblížíme druhým samotného Boha či spíše je přiblížíme k Bohu.

Doba necelých čtyř let je rozdělena na vstupní rok 2010 a následné tříletí. Vstupní rok máme věnovat **Písmu svatému** a učit se naslouchat Božímu slovu, které našim předkům zpřístupnili slovanským překladem svatí bratři Cyril a Metoděj. Otevírat Písmo svaté a především evangelia, tak být blízko Kristu, svému mistru, naslouchat mu a snažit se uvádět jeho slova v činy.

Tříletí máme opřít o to, co křesťana charakterizuje, tj. co nám sv. Cyril a Metoděj přinesli a čemu nás učili. Nikdo z nás se křesťanem nenarodil. Křesťanem se z Boží milosti každý stal. Stalo se tak ve křtu, a proto se budeme zabývat těmi sliby, které při něm zazněly a které každoročně o Velikonocích obnovujeme.

První rok tříletí 2011 věnujeme **svátosti křtu**, vrcholem tohoto roku bude obnovení křestního vyznání o Velikonocích. Druhý rok 2012 věnujeme **svátosti biřmování**, vrcholící obnovou této svátosti o Letnicích. Třetí rok 2013 se zaměříme na prožívání **svátosti eucharistie**, vrchol bude kolem svátku Těla a krve Páně a to eucharistický kongres mající více fází: farní, diecézní, národní.

3 Vzpomínáme na rodáky

V naší farnosti bude intenzivnější příprava zahájena na podzim. Nově vzniklé komunitní centrum ve dvoře fary bude mimo jiné využito i k pravidelnému konání biblických hodin. Zároveň na podzim zahájíme přípravu mladých na svátost biřmování, kdy prostřednictvím pravidelných katechezí a vzájemného sdílení víry se mladí připraví převzít zodpovědnost za prožívání svého křesťanství. Pozornost bude zaměřena i na modlitební společenství ve farnosti, ať již jsou to setkávání maminek (v úterý večer) nebo modlitby otců rodin (ve čtvrtek večer).

Podíváme-li se na celkový program přípravy, můžeme pro jednotlivé roky čerpat z těchto impulsů:

➤ 2010	<i>Písmo svaté</i>	Umět se ztišit a slyšet, slyšené přijmout.
➤ 2011	<i>Křest</i>	Odvaha patřit Kristu, křesťanská identita, statečnost a věrnost.
➤ 2012	<i>Biřmování</i>	Zodpovědnost dospělých křesťanů nejen za svou spásu, ale i za církev a společnost.
➤ 2013	<i>Eucharistie</i>	Vděčnost nejen lidem, schopnost vidět Boží dary, radovat se z nich, děkovat za ně a chválit Boha. Na Boží dar odpovědět darováním sebeobětí.

K požehnanému prožití přípravy na výročí spojené s počátkem našeho křesťanského a kulturního života žehná otec Pavel.

Vzpomínka na P. Aloise Cvečka

Duchovní otec Alois Cveček se narodil 16. února 1925 ve Křtěnově, jako předposlední ze šesti dětí. Vyrůstal ve skromných poměrech s bratry Josefem, Františkem, Viktorem, Jaroslavem (někdejší olešnickým listonošem) a nejmladším Janem. Gymnázium a teologii studoval v Brně. V pohnutých letech 1950, kdy černé mraky zastíňují slunce a vzduch signalizuje vichřici, smršť nebo ještě něco horšího, brněnský biskup Karel Skoupý na velikonoční pondělí 16. dubna narychlo světlí 36 novokněží brněnské diecéze. Na krátký čas slunce zasvitlo a 25. června byla v olešnickém kostele sv. Vavřínce primiční mše svatá a ve křtěnovském mlýně u Šafaříků slavnostní hostina. (Za krátký čas tuto početnou rodinu rozmetala provokace a likvidační akce Stb. Muže po věznicích a ženy na státní statky do Čech s přísným zákazem návratu do okresu Boskovice.)

Maminka patera Aloise Josefka nar. 1888 zemřela v roce 1940 a tatínek Josef nar. 1883 zemřel r. 1948, ani jeden z nich se radostné primice ale našťestí ani smutných dalších let nedočkali. Pan děkan Benáček předal novokněži umístěnku do Tvarožné, ale na toho místo nadšené, radostné pastorače čekal další těžký kříž. Vojenská služba, která byla v těchto letech velice zlá. V těch nejhorších ponižujících podmínkách se stále protahovala až na 40 měsíců. Po této tvrdé zkoušce slunce zase mnoho nezazářilo. Protože brněnská diecéze měla v té době dostatečný počet kněží, měl vypomoci těm nejpotřebnějším, nikdo ovšem

nechtěl nařídít ani rozhodnout, kdo by měl z novokněží jít do těchto špatných podmínek. Tahaly se tedy losy! A výsledek? Znovu čekala otce Aloise těžká práce, tentokrát na českých úhorech. Nastoupil do vikariátu Kolín. Farnosti Konárovice, Bělušice, Starý Kolín se stávají jeho domovem. Naposledy působil v Týnci nad Labem. 30. dubna 1991 odchází do nebeského domova. Vzkříšení očekává od 4. května 1991 na hřbitově v Týnci nad Labem. Odpočinutí lehké dej mu Pane a světlo věčné ať mu svítí.

V. K.

Poznámka paní Mistrové, jeho neteře: „Bratr Otce Aloise každý rok žádal o jeho přeložení do brněnské diecéze, do smrti mu nebylo vyhověno, což velice těžce nesl.“

Přepis farní kroniky - Rok 1941 - pokračování

Socha sv. Václava

Na opěrné zdi byla letos postavena jezdecká socha sv. Václava. Socha byla zhotovena v Olešnici z kvádrů pískovcových, které sem byly dopraveny z lomu v Podhorním Újezdě u Hořic. Kvádry byl 4 a vážily 145 q. Jakmile sem byly kvádry dopraveny, přijel akademický sochař mistr Antonín Berka s pomocníkem sochařem Rudolfem Hrádkem a kameníkem Strejčkem a ihned začali pracovat. Kameník odejel, když nejhrubší práce byly skončeny. Sochaři zde byli přes dva měsíce. Bydlili na faře a také se zde stravovali. Nebylo snadné shánět dostatek vydatné stravy pro ně ve válce, kdy všechno bylo na lístky. Ale přece jsme obstarali vše, co bylo třeba. Farníci nám také pomáhali. Mistr Berka i sochař Hrádek byli velmi příjemní lidé, farníci je měli rádi a se zájmem sledovali postup práce. Socha byla dokončena 18. října 1941, s prací se započalo 12. srpna. Slavnost svěcení nemohla se konati, poněvadž bylo vyhlášeno stanné právo a žádné slavnosti nebyly dovoleny.

Socha svatého Václava je krásná. Mistr Berka vtesal do kamene tuto myšlenku: Sv. Václav jede na koni polem a vinicemi, aby se podíval, jak zraje pšenice, z níž bude mlet mouku a zhotovovat hostie a jak se nalévají hrozny, z kterých bude lisovat víno ke mši sv. V tom jede okolo kostela - to je kostel náš. Světec nemůže jeti kolem kostela bez povšimnutí. Vždyť tam na svatostánku přebývá eucharistický Pán Ježíš, jehož je sv. Václav vroucím ctitelem. Proto strhne prudce koně, který se zastaví ve vypínání. Sv. Václav se obrací ke kostelu s vroucím a zbožným pohledem a pozdravuje Pána Ježíše svátostného. A když Ho pozdravuje a Jemu se poklonil, přednáší mu prosbu za svůj národ, aby mu Bůh nedal zahynouti. Modlitbu za národ vyjadřuje lípová ratolest ve zdvižené ruce. Poněvadž pak vzepjatý kůň musí býti podepřen, jak to vyžaduje materiál a z něhož je socha zhotovena, slouží za podporu pšeničné klasy a hrozny vína. Myšlenka krásná a originální byla přesvědčivě a umělecky vyjádřena. Mistr Berka je rodák z Leštiny u Zábřeha a pracuje v chrámovém družstvu v Pelhřimově. Socha si vyžádala celkového nákladu 51 751,90 K, z toho činil účet chrámového družstva 47 850,-- K.

pokračování příště

V tomto čísle Vám přinášíme rozhovor s čerstvou jubilantkou, paní Marií Mistrovou. Nedávno oslavila 65. narozeniny.

Byla letošní oslava narozenin nějaká výjimečnější, třeba právě tím, že byly kulatější?

Ani ne. Tak jako jindy, slavila jsem je v rodinném kruhu. Nebylo to nic velkého. Jen pan farář to dal tentokrát ve známost v kostele. V tom to tedy výjimečné bylo.

Jistě jste dostala mnoho blahopřání a dárků. Z kterého jste měla největší radost?

Je těžké vybrat ten, který mi udělal největší radost. Víte sami, že vás potěší i ta nejmenší pozornost, když ji dostanete od člověka, kterému na vás záleží. Potěšily mě orchideje (paní Mistrová jich dostala devět) a vybavení pro připojení k internetu. A jedno překvapení mám ještě na faře.

Lidé ve vašem věku mají dost často z takových věcí jako jsou počítače a internet, strach. K čemu vy internet využíváte?

Já z toho strach nemám. Naučila jsem se na internetu třeba číst zprávy, hledat recepty, prohlížet fotografie a sledovat tak například dění ve farnosti.

Někteří lidé při takových příležitostech bilancují uplynulou část života. Děláte něco takového i vy?

Já ne.

Na jaké období svého života nejraději vzpomínáte?

Ráda vzpomínám na dobu, kdy byla vnučata malá a já se o ně starala, když byli jejich rodiče v práci. Dnes už mě moc nepotřebují. Taký ráda vzpomínám na dobu, kdy jsem se přestěhovala k rodičům, abych se o ně na stáří postarala.

Jste už do jisté míry pamětník. Prostředí i společnost kolem nás se neustále mění. Pamatujete několik duchovních správců farnosti. V čem myslíte, že se v průběhu vašeho života nejvíce změnili kněží?

Líbí se mi, že dnešní kněží jsou modernější, otevřenější, že nejsou tak konzervativní.

A jak se změnila farnost?

Řekla bych, že farnost se mění podle kněze. V současné době mám velkou radost z brigád. Jednak z toho, že na ně lidé chodí a jednak z toho, že se při nich setkávám s vrstevníky, se kterými si rozumím. Připadá mi důležité, aby spolu lidé něco budovali.

Co si myslíte, že v naší farnosti funguje dobře a co naopak špatně?

Naši farnost mám ráda a myslím si, že funguje dobře. Líbí se mi, jaká je věnována pozornost dětem, protože ony jednou budou tvořit farnost. Mám radost, že je naše farnost živá a pořádá se tu spousta akcí.

Víme, že jste ve farnosti jakýmsi styčným důstojníkem v oboru kuchyně. Jak vy sama vnímáte tuto svoji roli?

Dělám to proto, že mě to baví a dělá mi to radost. Navíc mám k sobě kolegyně, na které se můžu spolehnout a vždycky mi pomůžou. Farnost je v tomto výborná. Kdykoliv se obrátím s prosbou o pomoc, vždycky se najde dost lidí

ochotných nějak přispět ke společnému dílu.

Velice důležitá je i podpora od dodavatelů surovin jako jsou třeba Šuterovi nebo Štěpánkovi z Trpína. Té si moc vážím a jsem za ni vděčná.

Co všechno vlastně tato služba obnáší?

Hlavně se jedná o přípravu na farní akce. Občerstvení a třeba pečení koláčů. Potom o přípravu svačin pro brigádníky na faru. Příležitostně se tak trochu starám o pana faráře.

Co znamená příležitostně se starat o pana faráře?

No. Když má hlad, tak má u mě otevřené dveře. Sem tam mu něco zašiju a vyperu.

Je to váš způsob služby Bohu a lidem. Zvolila jste si ho sama nebo to na vás tak nějak spadlo?

Spadlo to na mě po smrti P. Kšici, kdy jsem začala pomáhat P. Holému. Od té doby se mě to nějak drží. Ale jak už jsem řekla, dělám to ráda.

Vaše původní profese ale není kuchařka, že?

Ne, jsem vyučená švadlena. Učila jsem se v Brně ve Vkusy a pak jsem šla v Letovicích. Proto si při větších akcích беру raději k ruce profesionální kuchařky.

A máte ještě čas na šití?

Teď, co mám tu zraněnou ruku, tak moc nemůžu, ale sem tam něco opravím nebo zkrátím.

Kde jste tedy získala své kuchařské dovednosti?

Doma. Vařit mě naučila maminka a pak jsem se zdokonalila, když jsme třeba jezdili se Skřivánkem po farách. To byla taky moc hezká doba.

Jak prožíváte postní dobu?

Podle možností. Kromě bohoslužeb se snažím chodit i na křížové cesty. Začala jsem číst knížku od P. Navrkala „Bůh je láska“. Ráda bych, aby se moje víra v postní době prohloubila.

Na co se těšíte do budoucna?

Až budu zdravá, budu mít v pořádku ruku a budu moci jezdit na kole.

A těšíte se na opravenou faru a farní kavárnu?

Strašně. Hlavně na opravenou faru. Asi nejsem sama, koho trápí, že už to trvá tak dlouho.

Myslíte si, že naše farnost kavárnu potřebuje?

Nevím. Ale podle příkladu Lysic by to nemuselo být špatné. Kdyby tu lidi mohli pořádat nějakou rodinnou oslavu v příjemném prostředí. Třeba křtiny.

Jistě jste v poslední době vyslechla mnoho přání. Co byste si ale přála vy sama?

Abych měla silného anděla strážného, který mě ochrání před úrazem.

A co byste popřála našim čtenářům?

Chtěla bych jim popřát všechno dobré. Ale hlavně chci poděkovat všem za veškerou pomoc. Zvláště za tu po úraze.

Moc děkujeme za rozhovor a za toho anděla strážného se přimluvím

(Rozhovor vedl Josef Kánský)

Pán je plný milosrdenství a soucitu, Jak 5,11

V životě každého člověka se může vyskytnout nemoc, která je těžkou zkouškou. Někdy je to nemoc krátkodobá a člověk se uzdraví a znovu se vrátí do normálního života, ale může to být i vážné onemocnění, které je velmi bolestivé a které vyřadí člověka z normální činnosti na dlouhou dobu a které ho učiní závislým na druhých lidech a na jejich pomoci. Když tento stav trvá delší dobu, člověk si uvědomuje, že ochota lidí kolem něj se zmenšuje, lidé jsou netrpěliví a často řeknou něco, co hluboce zraní. Dokud je člověk zdravý a může lidem sám pomáhat, cítí se být užitečný, ale když toho není schopen, pokládá se za zbytečného.

I když využijeme všech současných možností lékařské vědy, a když se obracíme na Boha a prosíme o uzdravení, nemusíme být vždy vyslyšeni a náš stav se nemusí zlepšit. Taková nemoc, i když tušíme, že může být nemocí poslední, má svůj smysl a může prospět nám, i lidem, kteří jsou kolem nás. Známe řadu lidí, kteří uměli prožívat ve svém životě i těžké utrpení tak, že svým přístupem k němu ovlivňovali lidi, kteří je pozorovali. Často z těchto lidí vyzářoval klid a spokojenost působící na ty, kteří se s nimi setkali. V takových situacích člověk svou trpělivostí a vyrovnaností prospívá sobě i druhým lidem.

Největší přínos takové nemoci pozorujeme na růstu naší trpělivosti, která se zdokonaluje a je připravena snášet i velká pokušení v budoucnosti. Když se sjednotíme s Boží vůlí a jsme ochotni ji přijmout, pochopíme třeba později, že Bůh nechce naše trápení a že to, co jsme prožili, nám prospělo a přiblížilo nás to k němu.

V nemoci člověk víc o sobě přemýšlí a často potom přehodnotí svůj život, protože pochopí, že se třeba věnoval činnostem, které ho od Boha ve skutečnosti vzdalovaly. Může si také uvědomit mnoho chyb, které konal a které narušovaly jeho správný vztah k Bohu i k lidem. Právě v době nemoci se člověk často rozhodne, že svůj dosavadní život změní a že bude žít skutečně podle Boží vůle.

Když je člověk dlouho anebo často nemocný, uvědomuje si, že se mění vztah druhých lidí vůči němu, uvědomuje si, že často potřebuje pomoc anebo zastoupení ve svých povinnostech, a to ho vybízí k tomu, aby se co nejvíc obracel na Boha a spoléhal na jeho pomoc víc než na pomoc lidí. Může to vést k prohloubení jeho vztahu k Bohu, růstu důvěry v Boží pomoc a také větší snahu žít skutečně podle Boží vůle. Když jsme my sami nemocní, chápeme mnohem lépe utrpení jiných lidí, umíme si představit potíže, které prožívají, a nesnadnost se s nimi vždy vyrovnat.

I když jsou i v období nemoci pozitivní prvky, které mohou člověku prospět a které může dobře využít, je to období těžké. Žádný člověk nestačí pouze svými silami na to, aby je prožil skutečně dobře, ale musí se obracet k Bohu a prosit o světlo poznání smyslu všeho, co prožívá, a také o sílu, aby všechno prožil správně. My většinou oceníme dokonale to, co pro nás je těžké, až s odstupem času anebo až na věčnosti. Věříme však, že Bůh nezapomene na nic z toho, co jsme v životě prožili anebo vykonali, že to objektivně posoudí a ocení. Kdybychom spoléhali na hodnocení lidí, bylo by to pro nás často velmi deprimující, protože lidské poznání je nedokonalé, lidé vidí pouze vnější část našich skutků a nevidí to, co se děje v naší duši. Kromě toho jsou lidé ve svém hodnocení jiných vedeni často zlobou a neláskou. Bůh však je nejen absolutně spravedlivý, ale také nekonečně milosrdný.

O. Josef Šik

Ohlédnutí – jaký byl Advent

Advent jsme začali tím, že jsme se sešli v Orlovně a vyrobili si krásné adventní věnce. Potom jsme se opět viděli v pondělí na rorátech. Ty byly v pondělí, ve středu a v sobotu. No a v sobotu jsme my děti měly vždycky nějaký program.

První sobotu v měsíci chodil Mikuláš a s ním banda čertů, ale také krásní andělé, kteří nám nadělili spoustu dobrých věcí. Druhou sobotu jsme jeli pro vánoční strom do kostela a řeknu vám, byl nádherný. Třetí sobotu jsme nacvičovali divadlo na Štědrý den a čtvrtou sobotu jsme opět nacvičovali na divadlo.

Pak jsme také měli adventní hru, kdy jsme každou neděli do kostela přinášeli krabičky od sirek polepené balícím papírem, a v nich byl na papírku napsaný dobrý skutek, který jsme za ten týden udělali.

Eliška Kánská

Perníkový betlém

K vánoční době neodmyslitelně patří betlém. Letos jsme v našem farním kostele mohli spatřit betlém perníkový, který nejen krásně vypadal, ale i pěkně voněl a navíc se na konci vánoční doby mohli mnozí z nás přesvědčit, že výtečně chutnal. Výrobou tohoto betlému byly pověřeny děvčata z Misijního Klubka, ke kterým se občas přidal i někdo jiný. Práce to nebyla jen tak jednoduchá, ale rozhodně zajímavá, a proto jsme se do ní nadšeně pustili. Vedoucím perníkového týmu se stala paní Čadková a dům na Moravské straně č.p.182 se stal po dobu pěti odpoledních setkání naší pekařskou a zdobící základnou. V půlce listopadu se nás sešlo jen pár, abychom vybrali vhodná vykrajovátka.

9 Příspěvky ze života farnosti

Někomu to možná připadá jako brnkačka a zbytečnost, ale nenechte se mýlit. Uznejte sami, že by vypadalo divně, kdyby byl králík větší než kůň a pastýř menší než ovce. Jelikož vhodných formiček nebylo mnoho a my jsme šikovní, navrhli jsme a vyrobili pár šablon z papíru. Další týden jsme se sešli znovu a z 6 kil mouky, koření, 30 vajec, 1,5 kg medu a 2 kil cukru jsme zadělali těsto. To jsme pak nechali pěkně uležet. 12. prosince se sešly starší děvčata na pečení. Nejdelší čas jsme samozřejmě trávily u vyřezávání postaviček. Domů jsme odcházeli s informací, že nás příští týden čeká zdobení 157 stojících nebo letících postav, 163 hvězd, 7 prostorových stromů, 1 chaloupky a 1 kolíbky. Naštěstí je nás v Klubku hodně a tak jsme se rozdělili do tří skupin. První skupina byla nejpočetnější a stihla nazdobit všechny lidské postavy a andělíčky. Další dvě byly pouze pětičlenné a to ze tří důvodů: zapomnětlivost (to však jen v malé míře) a zimní počasí, které způsobilo onemocnění několika členek Klubka. I tak se nám podařilo všechny perníky nazdobit a dát na podstavce.

A jak už to bývá naším zvykem, zažili jsme u toho spoustu legrace. Když pomíneme debaty, které jsme vedly, a které místy jistě připomínaly časy, kdy se lidé v zimě scházeli u předení nebo draní perí a povídali si různé příběhy. Naše moudra by vystačila na tlustou knihu (škoda jen, že nikdo nezapisoval), ale taky jsme se hodně nasmáli při prohlížení našich výtvorů. Pár příkladů za všechny: tzv. „babky dvojčata“ od M. V., které se lišily pouze tím, že jedna nesla konvičku s mlékem a druhá košík, dále pak „podříznutá slepice“ jistě M. N. A v neposlední řadě musím zmínit výtvary našeho externího pracovníka M. B., kterému se povedlo udělat totožný výraz v obličeji houslisty a strakaté kozy. Práce na perníkovém betlémě nás moc bavila a dali jsme si opravdu záležet. Doufáme, že to bylo na výsledku vidět a že se vám betlém líbil (popř. chutnal).

Markéta

PS: Kdyby vás náhodou zajímalo, kdo betlém vyráběl:

Vedoucí týmu: paní Čadková

Pekaři a zdobíči (členky Misijního Klubka): Helča, Renča, Maruška, Markétka, Adélka, Terča, Katuška, Mája, Markéta, Liduška, Eliška, Lucka, Janička, Lenička
Občerstvení a zapůjčení prostor pro pečení a zdobení: Anna a František Bílkovi
Externí pracovníci (nečlenové Misijního Klubka): Katka, Petra a Michal

A pak že nejsou!

Už po několikáté jsme se sešli ke společnému prožití posledního večera roku a podobně jako předchozí Silvestry, i tento nám přinesl spoustu *S* pěkného, na co se příjemně vzpomíná.

Sešli jsme se po děkovné mši svaté v Orlovně, obsadili stoly, které byly během několika okamžiků prostřeny jako v pohádce. Ústředním bodem večera byla soutěž „Muž roku 2009“. Osm statečných necouvlo před touto výzvou a pustilo se do velmi přátelského klání. A že bylo na co se dívat. Všichni přítomní soutěžící předvedli, že si právem tento titul zaslouží dvojnásob, neboť ani jeden z nich do poslední chvíle netušil, do čeho jdou (pořadatelky totiž měly tak trošku obavu, že kdyby pánové tušili, večer by dostal podobu dámské jízdy, a to jsme rozhodně nechtěli).

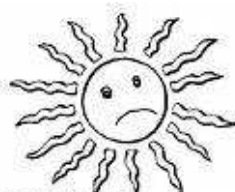
V čem soutěž spočívala? Pánové odpovídali bez přípravy na porotou položené otázky, tvořili kreativní účesy, skládali básně na dané téma, zpívali vícehlasé písně, nezaskočilo je ani cvičení dle vzoru zkušených cvičitelek. Takto se například vypořádali s úkolem složit během několika málo minut báseň na téma „žena“ nebo „západ slunka“, nebo obojí dohromady:

Chtěl jsem psát ódu na ženu, o tom jak ji doma proženu, za to co mi provedla, že mě sem vyvedla. Z. S.

Škoda, že nejvíc barev nebe má, večer když slunce jde spát, stejně tak jako žena má, když rozhodla se vdát. Vím, že až ráno slunce vstane, nebe se rozzáří, vím taky že žena má ne, proč nejsme faráři? J. K.

Sluníčko zapadá, oči se klíží, chce se spát, žena tiše šeptá a co pračka, kdy ji budeš spravovat. S. K.

Jak voda divoká, jež valí peřejemi, je žena nezkrotná, až těžko je mi. P. L.

Když sluníčko zapadá, mě houby napadá, mám psát na oslavu žen, a mě napadlo pár slov jen, a tak končím stručně krátce, kdo mi dá málo bodů je zrádce. F. P.

Včera zapadlo slunce, dneska zapadlo slunce, zítra zapadne slunce, porotu zapálí slunce a já se rozzárím jako slunce. M. H.

Slunce se k západu kloní, brzy se sešeří, podivné myšlenky se v hlavě honí, měl bych si dát večeří. Žena má milá něco chystá, je to k jídlu či není, je to věc poměrně jistá, zase nějaké překvapení. J. N.

Byli úžasní! Ne snad proto, že by byli supermanský dokonalí, ale protože ke každé disciplíně přistupovali s obrovským smyslem pro humor, kreativně a naplno. A pak že je nouze o pořádné chlapy! Jsem si jistá, že titul „Muž roku“ patří nejenom těm osmi statečným, kteří se nebáli jít s kůží na trh, ale spoustě dalším. Jen je třeba se umět dívat!

M. K.

Silvestr na Svatém Hostýně

Kam pojeděš na Silvestra? Tak zní častá otázka, většinou již v průběhu adventu. Oslavy příchodu nového roku jsou však také spojeny se slavností Matky Boží Panny Marie. Proč tedy neprožít tyto oslavy na nějakém mariánském poutním místě? Těch je vskutku mnoho. Ovšem na přelomu roku se právě Svatý Hostýn pravidelně stává cílem několika tisíc poutníků. A Svatý Hostýn, toto velice známé poutní místo, jsem měl možnost letos o Silvestru navštívit.

Třicátého prvního prosince jsme s přicházejícím večerem s několika přáteli vyrazili z Hlinska pod Hostýnem na přibližně patnáctikilometrovou trasu směr Hostýn. Mlžné Hostýnské vrchy, tmavý les, sníh, led, bláto a sem tam déšť byli

11 Příspěvky ze života farnosti

našimi společníky až do jedenácté hodiny, kdy jsme dorazili k cíli naší cesty. Ubytovali jsme se v poutnickém domě a už jsme spěchali do baziliky Nanebevzetí Panny Marie. Zde je pravidelně každým rokem slavena novoroční půlnoční mše svatá a nejenak tomu bylo i letos. Mši svatou ve zcela zaplněné bazilice celebroidl arcibiskup olomoucký a metropolita moravský Mons. Jan Graubner. Po mši byla samozřejmě příležitost k příjemnému pobesedování. Velmi mě potěšilo setkání s přáteli, které jsem tu nečekal a kteří zde také byli.

Bylo to možná trochu netradiční prožití Silvestrovských oslav, ale začít nový rok s Pannou Marií a jejím Synem, nemůže být nic lepšího. Atmosféra zde je naprosto nepopsatelná. Svatý Hostýn rozhodně patří mezi ta místa, kam stojí zato ke konci roku vyrazit. Opravdu budu jediné rád, pokud i příští Silvestr proběhne v podobném duchu.

Vít Plíhal

Postřehy dvou poutníků z pouti do Medžugorje

Na přelomu roku, ve dnech 27. prosince až 3. ledna jsme se vydali z Olešnice autobusem společnosti Verité do Medžugorje, prožít několik dnů s Pannou Marií a vyprosit si od ní potřebné milosti. Rádi bychom se podělili alespoň touto formou o duchovní dary, které jsme tam obdrželi.

Pouhými slovy se dá těžko vylíčit, kolik milosti, radosti, posily a čistoty jsme obdrželi a kolik předsevzetí a plánů na základě toho máme.

Asi nikdy nezapomeneme na pocit Boží přítomnosti při modlitbách růženců na vrchu Podbrdo a při křížové cestě na Križevac. Tyto cesty jsme absolvovali jednou s překrásným, procítěným slovním doprovodem hluboce věřící Moniky, naší průvodkyně, a dále dle možností v modlitebních skupinkách téměř každý den.

V těchto dnech zavítal do Medžugorje kardinál Schönborn, vídeňský arcibiskup a my se přímo účastnili mše, kterou celebroidl a dalšího setkání s věřícími, vše s perfektním překladem Moniky do rádií se sluchátky. Na mši byla úžasná atmosféra. Takové spontánní přivítání lidu z různých koutů naší země snad kromě Svatého otce nikdo nezakusil. Jakoby světové setkání mládeže v menším provedení a i s lidmi středního a vyššího věku. Rytmické duchovní písně s potleskem, máváním rukou ... ve všech možných jazycích.

Všechny mše, na kterých jsem se denně setkávali s Ježíšem v Eucharistii i ve svých brátrech a sestrách, měly obdobný, téměř neskutečně důstojný a radostný ráz. Ačkoli byl chrám vždy přeplněný, tak se nikdo na nikoho nezlobil, že mu zabírá místo, že se ho nechtěně dotkl nebo šlápl na nohu a slovo děkuji a promiňte zaznívalo snad v deseti různých jazycích světa. Často jsem měl na mysli větu: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle“.

Zažili jsme zde dvojí předávání poselství vizionářů od Panny Marie a to 1. 1. v 22.30 na Podbrdu a 2. 1. Vždy bylo přítomno velké množství lidí i přes hustý déšť a špatnou a kluzkou cestu na Podbrdo. Tyto zážitky jsou pro přímé účastníky nezapomenutelné.

Dále jsme se byli podívat pod vedením Moniky do hradu Nanci a Patrika Letových, kteří vystavěli tento objekt pro duchovní účely - duchovní akce a ubytování zasvěcených osob. Také jsme byli na návštěvě v centru pro odvykání závislosti „Cenakolo“, kde se s duchovním vedením daří přivádět závislou mládež na správnou cestu. Večer jsme se dost často sešli po večeri a zpívali při dvou kytarách duchovní písně a povídali si.

Středem každého dne byla ranní československá mše vedená naším knězem, v sedmnáct hodin duchovní program v hlavním kostele za účasti farníků a poutníků snad z celého světa. Program začal růžencem, pak mše svatá a po ní ztišení při adoraci nebo při duchovním slovu některého z dvaceti až pětaticeti kněží, kteří se účastnili mše.

Snad se nám s pomocí Boží a na přímluvu Panny Marie podaří získané milosti použít v běžném životě, k radosti Boží a prospěchu lidí.

Doufáme, že někdy jindy by mohli obdobné milosti obdržet i další poutníci a pokud možno celé rodiny, případné kontakty a informace rádi předáme.

Pavel Adamec a František Vojta

...ještě jedna silvestrovská varianta

Kdo by nechtěl trávit Silvestra v kruhu svých blízkých, nebo bujným veselím přivolávat všechna novoroční předsevzetí, může si příští rok zkusit třeba tuto variantu: setkání mladých, organizované mezinárodní ekumenickou komunitou Taizé. Tuto komunitu založil ve Francii roku 1940 bratr Roger a dnes ji tvoří přes sto bratří katolických i protestantských. Bratři žijí pospolu, jejich život je koncentrován na práci a modlitbu. Jejich komunita však není klauzurovaná, tedy uzavřená vůči okolí - bratři nenamítají nic proti tomu, chce-li někdo přijít mezi ně do Taizé a sdílet s nimi jejich duchovní i pracovní život.

Jednou takovou společnou akcí, kterou Taizé komunita pořádá pro široké řady mladých lidí, bývá velké setkání mladých v některém z velkých měst Evropy. Bratři tato setkání organizují již několik desetiletí vždy pravidelně na přelomu roku. I v Praze se konalo nedlouho po revoluci. Zde je všem účastníkům nabízen čas strávený v modlitbě, která má svůj pevný harmonogram (ránní, polední a večerní delší modlitba). Vzhledem k počtům účastníků se k modlitebnímu shromáždění pronajmou a upraví některé velké prostory, nejčastěji haly na výstavišti. Setkání však nabízí i čas strávený v daném městě programem aktivnějším. V nabídce jsou pravidelně diskuse s lidmi, kteří ať svou prací nebo svým životem prokazují zájem o své okolí. Často se jedná o osobnosti činné ve veřejné sféře, politice, sociální a duchovní práci. Případně si každý účastník může naplánovat program dle vlastní chuti - má totiž v ruce mapu a neomezenou jízdenku na městskou hromadnou dopravu - objevování města tedy kromě třešutého mrazu nic nebrání. K objevování místních zvyků a kultury jistě napomáhá i fakt, že většina účastníků je svěřena do péče některé místní rodiny, která poskytuje ubytování a nenechá si ani ujít příležitost dát svým hostům ochutnat něco typického.

13 Příspěvky ze života farnosti

A co atmosféra a smysl setkání? Povím vám o své vlastní zkušenosti z letošní Poznaně. Od těch pěti silvestrovských mrazivých dní jsem si slibovala příležitost klidně si v ovzduší Taizé - zpívaných modliteb - promyslet a rekapitulovat uplynulý rok. Silvestrovské dny k rekapitulaci přece vybízí. A tyto poznaňské silvestrovské dny byly skutečně plné klidu a duševního pokoje, který navozovaly jednoduché a přece velmi silné a melodické písně-modlitby, ve kterých se spojovalo při velkých setkáních ve výstavištní hale na třice tisíc! lidí. Krom čtení z Písma a občasné promluvy některého z bratří, jsme byli "ponecháni sami sobě" a svým myšlenkám, svým prosbám a svým starostem, které měl možnost každý přinést ke kříži, který ležel uprostřed nás.

Už bývá koloritem novoročních zpráv, že všechny televize informují o počtech sanitek a policistů v silvestrovské pohotovosti, zraněných a přiotrávených oslavujících. Setkání Taizé, shromažďující na jenom místě tolik lidí nic takového neznameno. Pouliční kontrolu provozu v době velkých akcí zajišťovali sami organizátoři setkání ve fosforových vestách a o veselé

silvestrovské noci jsme alkohol nijak nepostrádali. Ne, nejsem mravokárce ani abstinent. Jen jsem ráda, že jsem mohla zažít na vlastní kůži velmi silný a příjemný duchovní i společenský zážitek v podobě, kterou by většinová společnost považovala za přinejmenším „velmi zvláštní“. Tedy, koho z mladých by to zaujalo, tak příští rok Rotterdam!

Kateřina Čadková (na poměry Taizé ještě spadající do průměru "mladých")

Adorační den

Když jsme dlouho v tichu a klidu před svátostným Ježíšem, vycítíme, co si od nás přeje. Otec biskup Vojtěch

Začátkem roku 1910 stanovil brněnský biskup Pavel hrabě Huyn, přítel rodiny kunštátských hrabat, štafetu adoračních dnů před Nejsvětější svátostí ve všech farnostech diecéze, aby mohli každodenně tak jako Marie z Betánie dlít u Mistrových nohou a klanět se Kristu pod způsobou bělostného chleba v Nejsvětější svátosti. Naše farnost je jedna z mála, kde nebylo klanění v biskupem stanovený den nikdy přerušeno. U nás také bývalo zvykem, že věřící provázel při mši svaté i stavovských pobožnostech jiný než místní kněz. Protože je adorační den v zimě a farníci nemuseli pracovat na poli, byly adorace jednotlivých stavů hojně navštěvovány. Ti, kdo museli do práce, si často brávali dovolenou, nebo se zúčastnili alespoň závěrečné adorace. Častými kazateli byli např. kněží: pan profesor Votoupal z Boskovic (na gymnáziu byl učitelem např. P. Špidlíka), kapucín Mayer ze Štěpánova, Eduard Šíkula z Prosetína, pan probošt Krátký (dnes v Mikulově). O průběhu adoračního dne jste si mohli přečíst ve farním zpravodaji v r. 2003.

V tomto století se nám věnovali otcově z Vranova nad Dyjí, dále kněží a jáhni: Vojtěch Záleský, Antonín Huvar, Michael Hladil, František Blaha, Bohumil Urbánek, Marcel Puvák a další. Až v letošním roce k nám zavítal opět pan probošt Stanislav Krátký. Přes vysoký věk 87 let a zdravotní potíže zněl kostelem jeho zvučný hlas. Klanění mělo podobný průběh jako dříve, když jsme s radostí velebili našeho Pána, prosili za odpuštění vin a děkovali za přijatá dobrodíní. Ranní mše svatá, po ní adorace mužů, odpoledne adorace dětí, žen a na závěr slavnostní mše svatá s poděkováním a svátostným požehnáním. Hodně přítomných přijalo Pána Ježíše. I pan probošt byl potěšen, že dodržujeme tradice a nezapomínáme za všechno děkovat. Snažme se proto, aby se tento svátek uchoval i pro budoucí pokolení, aby z našeho chrámu nevymizely chvály a díky našemu Spasiteli.

J.B.

Tříkrálová sbírka

Letošní tříkrálová sbírka byla nejen opět ve znamení štědrosti a převažující vlídnosti oslovených, ale také s opravdovým zázrakem. Tradičně jsme začali v Olešnici 10. ledna odpoledne před kostelem. Venku mrzlo až praštělo, poletoval sníh, přesto se našlo dost dobrovolníků na vytvoření devíti skupinek, které tady záměrně uvádím jménem jako poděkování za jejich statečnost a vytrvalost. Na prvním místě je vždycky někdo z dospělých jako doprovod a pak už samotní koledníci.

Jindřiška Kintrová, Adéla Mitánová, Jana Dostálová, Lenka Dostálová
Jarmila Sobotková, Vít Sobotka, Zbyněk Sobotka, Jaroslav Škorpík
Šárka Neumannová, Alena Neumannová, Daniela Mášová, Adéla Danzingerová,
Michaela Danzingerová
Tamara Králová, Sarah a Markéta Kolářovy, Simona Plchoutová
Jana Nechutová, Eva Nechutová, Kateřina Šuterová, Markéta Novotná
Eva Ryzí, Simona Ryzí, Tomáš Kánský, Eliška Kánská
Karel Adamec, Jan Nechuta, Štěpán Nechuta, Miroslav Šutera
Marie Adamcová ml., Ludmila Novotná, Karolína Neumannová
Marie Adamcová, Markéta Adamcová, Kateřina Adamcová, Lenka Plchoutová
Po jedné skupince koledovali také stateční ve Křtěnově - Sobotkovi (František)
a Novotní z Brna, v Kněževsi a Jobové Lhotě - Knotkovi, ve Lhotě - Veronika
Kučerová, Michaela Slámová a Markéta Nedělová, vedl je Josef Neděla
a v Crhově skupinku vedl ing. Boček.

15 Příspěvky ze života farnosti

Jedna z nejmladších kolednic Lenička Plchoutová byla velmi vytrvalá. I přesto, že naše trasa byla docela dlouhá, kráčela bez fňukání a ani za nic by to koledování nevzdala. A také pokladničku (při jejímž nesení jsme se chtěli střídat), která byla dům od domu těžší, bránila vlastním tělem a za nic by ji nikomu nedala, aby ji pomohl nést! Dovedeme si představit, jak strašlivě by dopadl případný lupič, který by chtěl pokladničku odnést. Musel by k ní jistě Leničku přibalit a ani pak není jisté, že by jí z rukou něco vydrápl.

Musíme říct, že ve všech domech nás rádi přijali, poslechli si koledu a přispěli do tříkrálové sbírky.

M. Ad. a redakce

PS: Ptáte se na ten zázrak? Tak vězte, že jedna ze skupinek se téměř celá znovu narodila. Vzhledem k odtávající sněhové nadílce připojujeme komentář jednoho z vedoucích skupinky: „... jen co jsme dokoledovali a poodešli od dveří, spadla ze střechy halda sněhu. Chvilka nepozornosti a měla jsem po skupince!“ - Jestli vám tohle nepřipadá jako zázrak, pak už nevím, na co čekáte!

Ekuména - Vy jste toho svědky

Letošní ekumenická bohoslužba 10. ledna dala podnět k nové součinnosti mezi evangelickou a katolickou farností. Mezi společnými dlouhodobými charitativními záměry, na kterých se již třetím rokem společně podílíme, patří zvláště pomoc seniorům v Armenii. Vedle této spolupráce v sociální oblasti je dobré zmínit již déle se rodící projekt nové Boží muky. Autorem návrhu je pan Petr Pazdera Payne.

Nyní hledáme vhodné místo a možnosti získání prostředků pro samotnou stavbu. Pro zájemce připojuji popis Boží muky od samotného autora pana Petra Pazdery Payne.

Kaplice svorníkového kříže

Ave crux, spes unica!

„Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka.“ (Jan 3,14) Syn člověka Ježíš Kristus byl vyvýšen na kříži a kříž přestal být pouhým popravčím nástrojem, alebrž stal se znamením Kristova vítězství: „Odzbrojil moci a mocnosti, veřejně je odhalil, triumfoval nad nimi skrze něj (kříž).“ (Kolosským 2,15)

Kříž byl v rámci křesťanské tradice povýšen. A proto jej také znovu vztyčujeme, zviditelňujeme, slavíme jej a stavíme do výše.

K vyvýšení je třeba podstavce, soklu, podnoží. Aby věc stála pevně, potřebuje minimálně tři opěry dosedající na základnu. Navrhují proto trojnoží, tripodos. K prolnutí vertikály kříže se zemí tak nedochází přímo, jednoduchým podepřením či prodloužením svislého břevna, nýbrž v trojklanném rozvětvení.

Jakoby kříž měl chůdové kořeny, jež bývají vidět u některých pralesních a exotických stromů. Jde o skelet odhalených klenebných žebër, opěrných pilířů,

spojených svorníkovým kolmo vzhůru vztyčeným křížem. Objekt připomíná kapličku, trámoví střechy věže či chrámové kupole. Potažmo je evokován nějaký svatý kopeček anebo též nebeská bāň, notabene křížem korunovaná. Volné nohy, jakoby chůdy, pak navozují představu chůze a tedy církve putující.

Tři pilíře vytvářejí tři brány. Bránu víry, lásky a naděje. Kaplice by měla být orientovaná na východ (pomyslný hlavní vstup od západu mezi dvěma pilíři, vodorovné břevno kříže v čelní poloze na spojnici sever - jih, zadní pilíř směrem na východ). Trojice bran v násobku čtyř světových stran dává číslo dvanáct, jež odkazuje k dvanácti branám Nového Jeruzaléma (Zjevení 21,12).

Pod křížem je volný průchozí prostor, artikulovaný půdorysným trojúhelníkem pilířů. Je to prostor vymezený, nikoli ovšem uzavřený. Svátostný či duchovní prostor není před světem izolován (od slova: *isola* - ostrov), stává se součástí krajiny, jenom skromně rámuje panoramatické průhledy jednotlivými branami. Každá ze tří bran zve poutníka, aby vcházel i vycházel. Jak praví praotec Jákob, „Není jiného, jediné dům Boží, a tu jest brána nebeská!“ (Genesis 28,16.)

Kaplice s křížem coby svorníkem esteticky propojuje vnější a vnitřní, svět stvořený se světem víry, Ježíše na kříži umírajícího s Ježíšem vítězným.

Petr Pazdera Payne

Milí Olešňané,

většina z vás mě nezná, ale chci se s vámi podělit o to, jak jsem viděla já, co se událo na plese...

Nevím, jak pro vás, ale pro mě začínal ples katastrofou. Moje jednočlenná adamovská výprava přijížděla autobusem do Olešnice, když tu náhle strašlivý praskot, rána... zřítíl se ohromný, po věky tu rostlý strom přímo přes místo, kudy jsme měli projíždět, v autobuse nastala strašlivá panika. No, ve skutečnosti šlo o větev o průměru cca dvacet cm, ale to by na vás tak nezapůsobilo, takže jsme se všichni... zvedla a vyrazila na vlastní pěst do Olešnice pěšky. Nakonec mi ale ujít těch zbylých čtyři sta metrů nedalo takovou práci a už jsem se ocitla na místě.

Hned bylo poznat, že letos se plesu účastní méně lidí než loni, ale i tak jsme se na parketě mačkali a někteří do sebe úmyslně i neúmyslně během tance šťouchali. Ale mně to přišlo rodinnější a příjemnější, i když se nezaplnily všechny stoly.

S některými lidmi z Olešnice se znám už pár let, tak vím, že jsou akční a do všeho se pouštějí s ohromnou energií a to bylo vidět i na plesu. Takže co vlastně všechno bylo k vidění?

Například vystoupení tanečního sboru Pomáda (který se teď urazí, protože si tak s největší pravděpodobností neříká) bylo naprosto věrohodné, a my jako pozorovatelé jsme si připadali, že teď před sebou vidíme nespočet pravých Johnů a Olivíí.

Další povedená věc byla módní přehlídka a skvělé modelky a modelové... kdo by zapomněl na s větrem o závod běžícího sportovce v červených trenýrkách? Záři reflektorů na přehlídkovém „molu“ si chtěl užít i jeden z duchovních otců, když se zrovna ve chvíli přehlídky potřeboval dostat na druhou stranu sálu, ale protože po ruce nebyla zrovna žádná plonková modelka, se kterou by mohl uskutečnit onen přechod, tak se nakonec na „molo“ neodvážil a nemohl tak zakusit chvíle slávy.

Na své si na plesu přišli i ti, kteří nevydrží dlouho tancovat a to o patro níž, kde v čarovném bezném hrnci celý večer pobublával vynikající guláš, taky tam bylo pivo, ale to už není podstatné, to jistě nikdo z vás nepije a v době postu vás nechci svádět k hříšným myšlenkám.

Kdo z vás několik dní uchovával ve spíži šunkové prase, by mi jistě neodpustil, kdybych zapomněla zmínit tombolu, která byla bohatá. Já ale bohužel nic nevyhrála, tak mi odpusťte, že se tu s výkladem nezdržím, protože je to doted' pro mě bolestivé téma.

Kdybych měla být zlý kritik, tak řeknu, že to byl ples jako každý jiný, tanec, tombola a program, ale to ne, bylo v něm daleko víc... šlo o setkání s lidmi, o radost, kterou si tito lidé mohli předat, o snahu organizátorů, kteří vymýšleli program, o to, že se v nejbližším městě nekoupily blýskavé papíry a nenavěsily se na závěsy, ale o to, že děti z klubka vyrobily krásné ozdoby, aby se nám tam líbilo... Šlo o to, jak pak i po plesu lidi nadšeně uklízeli to, co bylo potřeba, a věřte, že pozorovat nejmenovaného člena mužského pohlaví z klanu Bílku, jak vymýšlí zlepšováky na to, jak smést co nejpomaleji (z mého pohledu to tak působilo) parket, byl opravdu vtipný zážitek, nebo společné úsilí o vypočtení jakési sumy na baru, kde se jeden z nás hrdinně přihlásil: „Dejte to sem, to není problém, pche, kalkulačku, blázníte, tu mám v hlavě...“, ovšem po dvou vteřinách už dotyčný posílal papír kolegovi po levici, protože ho zaskočilo trojciferné číslo v tak pozdní hodině a tak papír putoval a putoval, až neměl kam putovat... Asi si říkáte, proč místo o plesu vykládám o kalkulačce, ale snažila jsem se vám to aspoň trochu přiblížit, protože o kalkulačku nešlo, to je jisté, důležitý byl příjemný pocit, který jsem měla v přítomnosti všech těchto lidí.

Ale stejně, co vám to tu vykládám, každý jste to museli cítit sám, jak vám tam bylo, jestli hezky, tak jsem ráda a jestli ne, tak je mi to líto, ale já už se loučím, protože spím u jedněch hodných lidí, co mají šunkové prase ve spíži a čeká mě tam krásná postel a měkké peřiny, tak se nezlobte. Dobrou noc a zase někdy na viděnou.

Výlet do Kuřimi

Dne 9. února jsme se nejen my senioři rozjeli na výlet do Kuřimi. Tam totiž farníci, mezi nimi naše rodačka ing. Jana Němečková, uspořádali v místní oratoři výstavku u příležitosti šedesátého výročí od vysvěcení na kněze našeho rodáka P. Václava Peši, o němž byla zmínka v našem červnovém zpravodaji v loňském roce. A tak se tři auta vydala na cestu.

V kostele nás už Jana očekávala. Seznámili jsme se s historií chrámu sv. Maří Magdaleny. Podle seznamu kněží, kteří zde působili, je asi kuřimská farnost „mladší“ než naše. Protože je místní pan farář nemocný, přijeli sloužit mši svatou jako poděkování za patnáct let působení otce Václava ve zdejší farnosti P. Pavel Merta a P. Václav Novák. K jejich děkování se přidali s námi i místní, takže jsme téměř zaplnili lavice. Otec Václav Peša odpočívá od roku 1993 v kněžském hrobě na místním svatém poli.

V oratoři jsme shlédli výstavku fotografií a vzpomínek na P. Pešu z různých farností, kde působil. Mnozí vzpomínali na humorné historky, které s ním prožili. Jednu z mnohých se vám pokusím převyprávět.

Je známo, že otec Václav choval různá domácí zvířata, mezi jinými také kozu. Ta potřebovala „jít ke kozlovi“, ale ten byl v jiné obci. Proto ji otec přivázal na motorku a pomalu jel. Najednou ho zastavila hlídka SNB (pro mladší - tehdejší „policie“). „Pane faráři, musíte nám zaplatit pokutu 50,- Kč, protože převážíte zvířata nedovoleným způsobem!“ P. Peša vytáhl 100,- Kč se slovy: „Nechte si to celé. Já pojedu ještě zpátky, tak abyste mě nemuseli znovu stavět!“

Na závěr nám místní přichystali občerstvení v podobě piškotových rohlíčků a rolády. Díky.

J. B.

Sčítání věřících - aneb něco ze statistiky

...když Sýrii spravoval Quirinius, vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl proveden soupis lidu.. Všichni se šli dát zapsat... Lk 2,1-2

Před chystanou návštěvou Svatého otce proběhlo v naší diecézi ve všech farnostech sčítání věřících. Na obdrženém sčítacím lístku každý zatrhl věk, pohlaví a zda je nebo není výdělečně činný.

Při posledním sčítání v dubnu 2009 odevzdalo v Olešnici sčítací lístek 344 lidí a průměrný věk činil 45,3 roků. Při sbírce se vybralo 5651,- Kč. Z toho průměr na jednu osobu činil 16,43 Kč. Výdělečně činných bylo 106 (31%), nevýdělečně činných 237 (69%).

Každé sčítání je relativní a vždy je nutné mít v patrnosti i ty, kteří pro nemoc či další omezení nemohli být účastní.

Bibli jsem toto sčítání uvedli, citací Písma ho i zakončíme. Evangelista Lukáš vzpomíná Ježíšova slova: „*Neboj se, malé stádce, neboť vašemu Otci se zalíbilo dát vám království.*“ Lk 12,32

Přehled hospodaření za rok 2009

Počáteční stav finančních prostředků k 1.1.2009 v Kč		566 213,49
	z toho: pokladna	33 036,00
	běžný účet	533 177,49
Příjmy	Sbírky	489 949,00
famosti:	Dary fyzických osob	146 230,00
	Ostatní příjmy (nájemné, úroky, prodej majetku)	10 842,23
	Příspěvek Města Olešnice (KC 15,MK +Mesknabo 10, senioři 3)	28 000,00
Celkem		675 021,23
Dotace:	I ihomoravský kraj (vybavení KC, omítky presbitář)	120 000,00
Dar:	Dar (J MK, Město, Biskupství)	0,00
Půjčka:	Půjčka na opravy kostela a fary	0,00
Příjmy celkem		795 021,23
Výdaje:	Bohoslužebné (hostie, víno, svíce, olej, liturgické knihy,...)	26 107,00
	Režijní náklady celkem	125 518,00
	z toho: plyn, vodné a stočné, el.energie (15+1 +39 tis.)	54 835,00
	příspěvek na provoz	-14 000,00
	pojištění	6 767,00
	poplatky, kolký, odpad, ACEB, atd.	4 996,00
	tel.popl. internet, rádio, TV	3 225,00
	nájem Orlovna	48 000,00
	doprava Brno –návštěva Sv.Otce	12 157,00
	ostatní (čist.prostř., květiny, toner, xer.papír,igelit,...)	9 538,00
	Opravy celkem	476 515,00
	z toho: opravy památek (kostel-topení, el.instalace, střecha sak,...)	153 742,00
	opravy ostatní (fara –plyn.topení, koupelny, HUP, rozvodnice, střech	322 773,00
	Odeslané sbírky celkem	121 373,00
	z toho: Bohoslovci	6 613,00
	Misie	17 953,00
	Charitativní účely	4 000,00
	Svatopetrský halář	16 700,00
	Potřeby diecéze	52 466,00
	Návštěva Sv.Otce	16 300,00
	TV NOE	7 341,00
	Dary a charitativní výdaje (povodně)	48 000,00
	Drobný hmotný majetek (frézka, bruska, Gola,vybavení KC,cyborium, LCD ho	116 240,00
	Ostatní celkem –pastorace, náboženství, knihy,atd.	8 865,00
	Daň z PPO, DNE	43,00
	Misijní klubko, senioři, Mesknabo	23 133,00
	Splátka půjčky	0,00
Celkem		945 794,00
Konečný zůstatek		415 440,72
	Konečný stav pokladny:	23 451,00
	Konečný stav účtu :	391 989,72
	Celkem k 31.12.2009	415 440,72
	Závazky k 31.12.2009	200 000,00

Zprávy z brigád

Jako doplnění tabulky o hospodaření naší farnosti za rok 2009 přikládám zprávy z brigád, aneb čeho jsme na faře a kostele za rok 2009 dosáhli.

Po několikaleté diskusi, zda by bylo lepší oddělené topení kostela a fary ano či ne, jsme zvolili riskantnější variantu samostatného vytápění kostela i fary. Riskantní proto, že nikdo pořádně nezná současný stav podlahových rozvodů v kostele a vyvstala také nutnost tlakové expanzní nádoby kondenzačního kotle. Dostavily se obavy, zda tlak vody nebude mít neblahé následky na staré kostelní podlahové rozvody. Za spolupráce s firmou pana Bartoše a pana Kadlece jsme v tomto roce instalovali jak do kostela, tak do fary nové kotle. Na farnících bylo odhalení a nachystání veškerých rozvodů v kostele, které se zároveň spojilo s natažením rozhlasové smyčky pro hůře slyšící farníky, která se instalovala do prvního bloku kostelních lavic na pravé straně. Tato smyčka by do budoucna měla za pomoci sluchátek a obyčejného malého radiového přístroje naladěného na patřičnou frekvenci pomoci lidem se sluchovým postižením.

Vedle instalace nových kondenzačních kotlů se natáhly a zprovoznily nové rozvody ústředního topení v budově fary. Veškeré rozvody jsou zasekané do podlah či do zdí, aby co nejméně rušily krásu starobylé farní budovy.

Dále byly instalovány nové rozvody pitné a užitkové vody a celá budova fary opatřena novými odpady. Veškeré instalace byly vytaženy i do podkroví a do dvorních traktů, jak na pravé, tak i na levé straně dvora. Vedle toho se začalo i s rozvody elektriky. Pořídil se i rozvaděč s podružnými elektroměry pro kavárnu, podkroví a farní dvůr.

Zednické práce se nesly ve znamení předchystávání jednotlivých místností a prostor pro patřičné instalace a následné zapravení a uvedení do původního stavu. Stačí namátkou zmínit zcela rozkopaný průjezd, či likvidaci farního septiku a následné chystání napojení na městskou kanalizaci.

V kavárně, v komunitním centru, byla znovu vyhloubena a srovnána podlaha, dozděné předstěny na straně k Jílkům, vyspárovaná spodní část a vyzděné stěny sociálního zařízení z bývalého slepičího kurníku. Dále jsme získali nádobí pro kavárnu a nechali vyrobit stoly, židle a lavice.

Děkuji všem, kteří měli trpělivost a vložili své síly či prostředky do rekonstrukce naší krásné fary a kostela.

otec Pavel

PS: Zároveň se hodí poděkovat i naší dvojici papoušků šedých Abramovi a Saraj za jejich příspěvek 40.000 Kč na potřeby rekonstrukce fary.

Křížová cesta s Identitou 20

Následující řádky jsou dílčím výstupem z projektu Identita 20. Vzhledem k jeho cílům texty (místy doslovně vycházející z příspěvků respondentů ankety o problémech mikroregionu) nejsou modlitbou. Přece však chtějí neztratit ze zřetelů kříž a křížovou cestu jako nástroj prohloubení duchovního života. Proto se také (v závislosti na terénu a počasí) uskuteční během Velkého pátku cesta, během které obejdeme všech čtrnáct zastavení rozmístěných „na hranici farnosti“. Pod komentáři, které zazněly během prezentace projektu při slavnostním setkání v předvečer sedmnáctého listopadu, najdete ještě výzvu týkající se pro změnu několika desítek křížů a kapliček postavených v naší farnosti už dříve.

První zastavení - nelhostejnost

Účastnit se dění kolem je možné na mnoho způsobů. Od aktivního přístupu, přes pozorování různou mírou zúčastněné, až k úplné lhostejnosti. Končí-li naše zájmy vlastním plotem, je něco v nepořádku. Kolik toho dokážeme přinést pro společné dobro? Známe mechanismy samosprávy? Dokážeme se s konkrétními problémy obrátit na kompetentní osoby, nebo (je-li to na místě) sami vystoupit? Vytváříme prostor pro veřejnou diskuzi ústící do konkrétních kroků, nebo spíše tlacháme s řádným komentářem, že "my s tím přece stejně nic neuděláme". Pokud tomu věříme, nežijeme demokracií. Mluvit ve věcech našeho malého regionu "o těch nahoře" by mělo být absurdní. Nezakrýváme spíše svoji lhostejnost?

Druhé zastavení - dějiny

Kotvíme pevně ve vlastní minulosti. Minulosti osobní, místní, v dějinách národa i civilizace. Známe dno ke kotvení? Využíváme jej k pevnému stání na svém místě, nebo se zmlátáme na vlnách přítomnosti obtěžování úlomky z nedostupného dna. Mluví se mezi místními dostatečně o vlastních dějinách? Využíváme dostupných historických materiálů? Existuje dost nadšených lidí, kteří by dokázali přibližovat dějiny zvláště ty moderní - tj. dvacátého století? Podporujeme je, nasloucháme jim?

Třetí zastavení - společenství obce

Žijeme společně, denně se setkáváme, prožíváme stejné události, účastníme se jednoho společenského života. Vnímáme ale Olešnicko - celek vymezenými historickými i současnými vazbami - jako společnou věc? Dokážeme brát radosti i strasti lidí kolem sebe také za svoje vlastní? Uvědomují si jednotlivé skupiny, spolky, církve, že se účastní na jednom celku? Že jdou po jedné cestě a společně snášejí tíhu i vedro dne, nakolik je pozice každého jiná. Přejme a pomáháme druhým. Buďme otevření. Zasekne-li se jedna skupina, zaseknou se i další. Nebudou-li znát důvody, vyvolá to spory. V prostředí žabomyšších válek se zdravý patriotismus těžko objeví..

Čtvrté zastavení - střední generace

Dokázat tak uchopit pro společné dobro plnost barev, do které dozráli lidé středního věku. Nejspíš jsou zapraženi prací a rodinou, ale jak se jejich slunce bude pohybovat dolů od zenitu, ukáže se nelehká nutnost měnit přístup k sobě i k okolí. Jaké podněty by byly nadějí k zapojení, které postrádá nemálo respondentů ankety? Dokáže střední a starší generace předávat něco ze své zkušené odpolední pozice - a to nejen ve vlastních rodinách? Je vzorem? V postoji k věcem veřejným, vlastní minulosti? V "sousedství" a přátelském besedování? Existuje vůbec na Olešnicku střední generace?

Páté zastavení - mládež

Mládež dnes žije (jako vždy) jinak než předchozí generace. Poukazuje se anonymně na vandalismus, konfliktní problémy. A co problémy, které způsobí, že z mladých nebude zodpovědná, kulturní, slušná generace správně chápající pojem svobody a důstojnosti člověka, vlastní cit pro prostředí, ve kterém žije? Ve kterém dost možná nebude žít. Doceňují se snahy, které míří k aktivnímu zapojení a osobnímu oslovení? Jak dospělí posilují nedospělé, aby zůstávali v regionu? Mnozí mladí snad v srdci chtějí, aby jejich cesta nevedla beznávrátně pryč, ale...

Šesté zastavení - nezavřené oči

Potřební jsou a budou úplně blízko nás vždycky. Známe je? Komunikujeme s nimi? Umíme jim pomoci? Víme jak a v čem? Dokážeme o nich konstruktivně mluvit v našich společenstvích? Klade se na problematiku (nejlépe - jak možno vidět - příkladem a zapojením) dostatečný důraz při výchově? Jaký je náš postoj ke starým a nemocným? Dokázali bychom mezirodinně řešit problémy vzniklé s příchodem nevyhnutelné důchodové reformy a dalších změn? Nepomůžeme-li si navzájem, kdo nám pomůže?

Sedmé zastavení - příroda

Jsme správci stvoření. Uvědomujeme si, že kromě hodnoty přírody jako takové, je cenná pro každého zvlášť? Nakolik uvažujeme při hodnocení stavebních záměrů budoucí podobu našeho okolí? A co zemědělství coby tvůrce tváře naší krajiny? Diskutujeme o těchto tématech dostatečně? A dostatečně otevřeně k postojům druhých? Uvažujeme v souvislostech o potenciálu, který má Olešnicko coby cíl turistiky?

Osmé zastavení - dotažená slova

Mluvíme o spoustě možností a plánujeme různé aktivity. Zamýšlíme se nad jejich smyslem v celku? Dotahujeme věci do konce? Dovedeme oslovit lidi, kteří jsou jinak neaktivní, ale mohli by pomoci? Mnohé dobré se jen nadhodí a mezi povinnostmi a další řečí zapadne. Máme mezi námi takové, kteří dokáží rozlišovat a dobrý nápad vytáhnout k realizaci?

Deváté zastavení - ekonomický rozvoj

Možnosti k užití se zdají být nepestré. O tom, že pracovních míst je v našem regionu málo, se mluví stále. Mluví se dost o příčinách a alespoň teoretických řešeních? Jak podporujeme stávající podniky v jejich životaschopnosti? Můžeme dojít ke stavu, ve kterém by byl poctivý podnikatel respektovaná osobnost regionu? Je převažující status zaměstnanec logickým vyústěním rozložení průmyslu a dalších okolností, nebo je problém i někde v mentalitě lidí? Spolupracujeme dostatečně při společné věci, kterou trh práce je?

Desáté zastavení - pro úspěchy druhých

Líbí-li se Vám něco, řekněte to ostatním, nelíbí-li se, řekněte to přímo a citlivě konkrétnímu původci nelibosti. Znájí to i tvůrci marketingových sloganů, ale nám na Olešnicku tato znalost v praktické rovině mnohdy chybí. Je to plod minulosti? Dá se toho nějak zbavit? Dá se v takovém prostředí žít? Zvlášť je-li okseleno přímou zatrpklostí nad úspěchem druhých. Nakolik motivuje ty, kteří se svými aktivitami a činnostmi přispívají k blahu a lepšímu žití v obci? Umíme se radovat z krásy, za kterou stojí druzí? I u nás platí arabské přísloví, které praví, že plod závidí je věčná únava pro srdce.

Jedenácté zastavení - smíření

V dávném právním systému byla automaticky zakotvena nutnost morálního se vyrovnání viníka s vlastní vinou. Viníci stavěly smířcí kříže. Jaká škoda, že dnešním viníkům nedokážeme dát dobrou příležitost k omluvě, projevení lítosti. Jak jim bude do konce jejich dnů? Kdo zarovná zatížením pokřivené vztahy lidí i následujících generací, až viníci odejdou? Nejedná se jen o Olešnický proces. Nechť kříž na Antonínově kopci slouží zástupně za ty, kteří už litovat nemohou a jako memento těm konkrétním lidem, kteří mohou i těm, kteří by mohli dát příležitost.

Dvanácté zastavení - odpuštění

Malá míra vzájemného odpuštění si. Kdo na to najde lék? Jak se dostat z krajiny stínů a konečně svobodně vystoupit na světlo. "Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům." Ta slova zněla mnohokrát, ale platit nepřestanou a při naší upřímnosti se ani nemohou stát prázdnou frází.

Třinácté zastavení - kompromis a přijetí

Dění kolem vyvolává mnohé nevraživosti. Přes dobré úmysly nastávají spory, často o neživý majetek či pozemek. Pohledy z obou stran jednoznačné jsou vzájemně odlišné. Kolika z nás už se povedlo konkrétní spor vyřešit? Umíme svědčit o možnosti a kráse smíření, či vystupovat v roli nezávislého pozorovatele?

Čtrnácté zastavení - aktivita

Co nic nestojí, za nic nestojí. Většina aktivit, které vyvineme pro společné dobro nebude honorována - kladným přijetím, penězi, někdy ani dobrým pocitem. Dokážeme to přijmout? Je i mnoho jiných překážek, které činí aktivní život na Olešnicku problematickým. Přesto věřme, že to, co v regionu dobrého vykonáme (ať by to bylo sebemenší a beznadějnější), má smysl. Chtějme přijímat nové impulsy - ať už vycházejí zevnitř nebo zvenčí. Věřme, že po každé noci nadejde úsvit a nové ráno.

Václav Plíhal

O projektu Identita 20 řekla na Ekumenické bohoslužbě v Olešnici paní farářka Olina Smrčková:

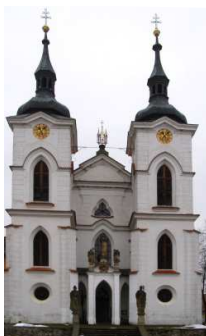
„Možná, ohlas olešnické veřejnosti nebyl takový, jaký se očekával, a anketu o životě v Olešnici a o jejích bolestech provázela lhostejnost nebo tiché rozpaky. Já si však po prezentaci křížové cesty a jejích zastavení (a také po shlédnutí všech vzpomínkových programů věnovaných 17. listopadu, boji za svobodu a připomenutí komunistického bezpráví) uvědomila, že „Identita 20“ vystihla přesně to, čeho je v dnešní době třeba: nebýt lhostejný k dění kolem, vykračovat ze soukromí a tam, kde žiji - v míře, jakou mi dovoluje můj intelekt a síly - se zasazovat o dobré věci. Jako jednotlivec a zároveň SPOLU s druhými. Už slavný Aurelius Augustinus řekl: *„doba je taková, jací jsme my. My jsme ta doba!“* Kříže rozseté kolem Olešnice mi nutnost osobní odpovědnosti a angažovanosti stále připomínají - takže za sebe a mnohé z nás - iniciátorům Identity a křížové cesty za jejich burcování z lhostejnosti a klidu děkuji.“

POZVÁNKY

- Poutní výlet rodin s dětmi.

Kdy pojedeme? Po velmi dobré zkušenosti před rokem (žádnému dítěti nebylo odpoledne špatně v autobuse) pojedeme už v pátek 30. 4. (asi v 16 hod) a vrátíme se v neděli 2. 5. (asi večer).

Kam pojedeme a jaký bude program? Národní kulturní památka **premonstrátský klášter Želiv** s poutním kostelem Panny Marie, posvěcený mimo jiné utrpením mnoha kněží, kteří zde byli internováni v době totality. Zde bude mše svatá, prohlídka, ubytování, táborák, přednáška. Slavné poutní místo Nejsvětější Trojice **Křemešník** - mše svatá. **Pelhřimov** - muzeum kuriozit a rekordů. Zvažujeme účast na 1. máji v **Hradci Králové**, kde v přítomnosti zástupců Vatikánu, prezidenta republiky, mnohých umělců a osobností plánuje vydat svědectví a poselství národu u příležitosti 90. narozenin arcibiskup Karel Otčenášek. Cestou zpět **Jihlava** - vodní ráj nebo ZOO.

Jídlo? Snídaně, večeře.

Cena? Sedadlo v autobuse: 500,- Kč, děti - 250,- Kč, tatínci rodin - zdarma. Ostatní: noclehy, jídlo, pojištění, vstupy, parkovné, režijní náklady - to vše je v jednání - a bude vyúčtováno na konci výletu a doufám, že o mnoho nepřekročí zálohu. Vše je v jednání a záleží na počtu účastníků.

Záloha: Dospělý - 1500 Kč, děti a tatínci - 1000 Kč.

Přihlášky: Co nejdříve, závazně je přihlášen ten, kdo zaplatí zálohu.

Informace: jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín 79, tel. č. 516 463 315 nebo 606 948970, e-mail: kinc@biskupstvi.cz.

- Pozvánka do divadla.

Když jsem plánoval prázdninový výlet pro ministranty ze Štěpánova a hledal jsem pro ně v programu brněnských divadel vhodné představení, narazil jsem na toto: **J. Em. Tomáš kardinál Špidlík SJ.** Přednáška přední světové duchovní osobnosti a rodáka z Boskovic na téma: „**Kořeny evropské kultury**“ v Mahenově divadle v Brně. V průběhu večera zazní od sólistů Národního divadla v Brně „hudební dárek“ pro pana kardinála. Sobota 22. května večer. Zavola jsem do předprodeje vstupenek a zeptal se, zda je dost volných míst. Prodávačka po chvíli hledání řekla, že je ještě posledních padesát míst v horních patrech hlediště. A tak jsem je koupil. Srdečně vás zvu na tuto - dá-li Bůh a pan kardinál se dožije - jednu z velkých událostí letošního roku. Předběžná cena vstupenky a cesty je 200,- Kč - děti a mládež polovic. Je třeba přihlásit se co nejdříve u jáhna Ladislava, počet míst je omezen a o vstupenky je veliký zájem.

- Anselm Grün opět v Brně.

Již téměř pravidelná duchovní obnova a setkání s A. Grünem se uskuteční ve dnech **28. až 30. května 2010**. Páteční přednáška (28. května) se bude konat ve dvacet hodin v Brně v kostele sv. Augustina a propojí se s programem akce „Noc kostelů“. Sobotní program proběhne v aule Biskupského gymnázia, Barvičova 85.

- Noc kostelů.

Se uskuteční v pátek **28. května 2010**. V letošním roce bude program připraven pro návštěvníky kostelů, klášterů a modliteben v Praze, Jihomoravském kraji, kraji Vysočina, v Libereckém, Plzeňském, Středočeském a Ústeckém kraji. Noc kostelů se koná v jednotlivých diecézích pod záštitou místního biskupa: v brněnské diecézi pod záštitou Mons. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského. Jednotlivé farnosti, sbory, církevní obce a řády přivítají v otevřených kostelech návštěvníky bohatým programem včetně komentovaných prohlídek, koncertů, workshopů nebo divadelních představení. Zpřístupněny budou rovněž některé veřejnosti běžně nepřístupné části kostelů jako např. varhanní kůry, sakristie, věže, krypty nebo klášterní zahrady. Pro návštěvníky bude vytvořen průvodce s programem jednotlivých kostelů, k dispozici budou také další informační materiály. Informace o Noci kostelů mohou návštěvníci sledovat na webových stránkách www.nockostelu.cz.

Svátosti a svátostiny

Ve farnosti sv. Vavřince **byla pokřtěni**

*dne 10.1.2010 Ellen Lánská, nar. 15.7.2009 ve Svitavech
dne 10.1.2010 Natálie Fialová, nar. 20.11.2009 v Boskovicích
dne 10.1.2010 Ellen Malovcová, nar. 15.12.2009 v Boskovicích
dne 7.2.2010 Lukáš Štětka, nar. 29.1.2005 v Praze
dne 7.2.2010 Filip Pavelka, nar. 1.4.2009 v Boskovicích
dne 7.2.2010 Michaela Huvarová, nar. 18.10.2009 v Boskovicích
dne 7.2.2010 Tereza Hanzlová, nar. 30.10.2009 v Boskovicích
dne 7.2.2010 Josef Palínek, nar. 25.12.2009 v Boskovicích*

Na poslední cestě **jsme provodili :**

*dne 17.12.2009 pana Jan Haupta, nar.15.4.1966
dne 19.12.2009 pana Vincence Tomana, nar. 12.3.1941
dne 30.12.2009 paní Růženu Holasovou, nar. 1.1.1934
dne 2.1.2010 pana Josefa Bukáčka, nar. 28.8.1920
dne 15.1.2010 pana Jindřicha Suchého, nar. 5.6.1937
dne 16.1.2010 pana Jaroslava Jakubů, nar.11.11.1928
dne 6.3.2010 paní Marii Fadrnou, nar. 15.7.1915*

Duchovní vyhráli nad lektory 2:1

Na první postní neděli jsme četli list našich biskupů, kteří jím zahájili dobu přípravy na rok 2013, kdy si připomeneme 1150 roků od té chvíle, kdy do našich zemí přišli soluňští bratři - svatí Cyril a Metoděj. Slovanskému jazyku dali psanou formu a přeložili do něj liturgické knihy a Bibli. V minulých časech byla výročí jejich příchodu slavena s velkou okázalostí a hlavně docházelo k prohloubení života víry v naší zemi. Jak se to projevilo prakticky? Před stopadesáti léty - stavby nových kostelů, kaplí a kapliček, křížů a Božích muk, obnovení poutí - vznik nových písní, které se zpívají dodnes. A hlavně - přeplněné semináře a noviciáty - nová a trvalá duchovní povolání těch, kteří kladně odpověděli na Boží volání a následovali věrozvěsty na jejich cestě - zasvěcení službě Bohu a lidem.

Před námi je výzva spojená s otázkou - co vše nás čeká v roce 2013 - v období před jubileem a hlavně jaký bude život víry budoucnosti - v naší farnosti a naší vlasti?

V rámci roku 2010 - roku Písma Svatého - vyhlášeného našimi biskupy - jsme s panem farářem pozvali lektory na schůzku s úmyslem dát této čestné a tolik potřebné službě - předčítání Božího Slova - řád a pokusit se zvednout jeho úroveň. Výsledek se pokusím vyjádřit sportovně: duchovní naší farnosti vyhráli nad lektory 2:1, tzn. na schůzku přišli: farář, jáhen a jeden lektor. Lektorů v naší farnosti máme dvacet osm.

Sportovci, když dostanou první gól do vlastní sítě, utěšují se na adresu soupeře slovy: „První vyhrání vítězství vyhání“. Pozvali jsme vás ke spolupráci, ne k zápasu. Naší touhu za několik dní podtrhl list biskupů, kteří nás vybídli ke konání biblických hodin ve farnostech. V blízké době vás znovu, milí lektoři a ostatní farníci, kteří chcete číst a rozjímat Písmo svaté - poklad, který nám přinesli svatí Cyril a Metoděj - pozveme na společné setkání. Jaká bude jeho náplň? Domluva, který den a hodina (jednou za měsíc) se většinou z vás bude hodit k těmto schůzkám. Na nich budeme rozjímat Boží Slovo, stanovíme řád pro pravidelnou službu lektorů v kostele při bohoslužbách, budeme se vzdělávat v technice přednesu a dalším. Jednou za čas chceme pozvat hosta - recitátora, herce nebo biblistu, který nás povede a bude učit v této službě.

A na závěr této pozvánky: myslím, že za nás oba mohu doufat, že při sportovním hodnocení příštího setkání prohrájeme minimálně 2 : 28.

Váš jáhen Ladislav